

HỒ THỨ BA MƯỜI BA TRONG KHÁM THỜ LƯU GIA LÁNH NẠN

Trên đại điện ánh lửa nhảy múa tựa hồ những con hỏa xà chạy lướt trên không gian . Trong bóng tối ánh lửa lập lòe coi rất ngoạn mục .

Hồ Phỉ thấy những cành khô lửa cháy bay lại rất nhanh chóng , chàng đành thi triển khinh công chạy quanh đại điện để né tránh . Chàng thấy gia nhân , đệ tử , xa phu , tỳ bộc nhà Phụng Thiên Nam đều chạy vào hậu điện . Cha con Phụng Thiên Nam mất lộ hung quang đứng một bên .

Hồ Phỉ sợ Phụng Thiên Nam thừa cơ lúc nhốn nháo chạy trốn . Chàng cầm đơn đao hàn quang lấp lánh , mắt không rời khỏi cửa sơn môn .

Sau một lúc ánh lửa nhảy múa trên không dần dần nhỏ đi rồi xuống đất rồi từ từ tắt hết .

Viên Tử Y cười hỏi :

- Hồ đại ca ! Cuộc đấu bữa nay thật cao hứng . Chúng ta đấu đến phân cường ngược nên chăng ?

Nàng huy động cây nhuễn tiên hết điểm trước ngực lại đánh vào cánh tay mặt Hồ Phỉ .

Hồ Phỉ giơ đao lên gạt được chiêu trước thì gạt chiêu thứ hai lại càng quái dị . Chàng vội lăn mình dưới đất để né tránh .

Viên Tử Y cười nói :

- Đại ca bất tất phải hoang mang , tiểu muội không đả thương đại ca đâu .

Hai câu này chạm lòng tự ái của Hồ Phỉ . Chàng lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ ta lại sợ cô ư ?

Lúc này cành củi lửa cuối cùng trong đại điện đột nhiên cháy bùng . Lại nghe Viên Tử Y nói :

- Đường tiên pháp này của tiểu muội chiêu số rất ly kỳ . Đại ca hãy coi chừng .

Đột nhiên sấm nổ âm âm gió thổi ào ào . Không hiểu nàng làm thế nào để cây nhuễn tiên phát ra được thanh âm như vậy .

Hồ Phỉ la lên :

- Hay quá !

Chàng giữ kín môn hộ để coi rõ máu chốt về tiên pháp của Viên Tử Y rồi mới tiến hành .

Ngọn lửa đột nhiên phát ra tiếng nổ . Tia lửa bắn tung tóe rồi trong nháy mắt lửa tắt phụt . Đại điện tối đen như mực .

Bên ngoài mưa càng lớn , nước trút xuống mái ngói âm âm lẫn với tiếng tiên ào ào của Viên Tử Y làm cho đình tai nhức óc .

Hồ Phỉ tuy lớn mật nhưng trước tình cảnh này không khỏi sợ run .

Bỗng trong đầu chàng lóe lên một tia sáng . Chàng lảo bảm :

- Hôm ấy ở trong miếu Bắc Đế trấn Phật Sơn , Phụng Thiên Nam toan giơ đao tự sát , một người đàn bà dùng ngân thoa đánh rớt đơn đao của hắn . Thân hình cùng thủ pháp người đó giống hệt , nhất định là Viên cô nương rồi .

Chàng nghĩ tới đây bất giác run lên , miệng lảo bảm :

- Nàng cùng ta kết bạn đồng hành té ra muốn làm điều bất lợi cho ta .

Vì trong óc ngấm ngấm suy nghĩ thành ra phân tâm , bất giác bàn tay nổi lỏng . Thanh đao bị cây nhuyễn tiên cuốn lấy suýt nữa tuột mất . Chàng vội vận nội lực giật mạnh một cái .

Viên Tử Y là một cô gia , chiêu số tuy tinh diệu nhưng tỷ lực còn kém Hồ Phỉ , cảm thấy cánh tay tê chồn . Nàng liền rung cây nhuyễn tiên buông thanh đao ra , xoay chiều điểm vào huyết âm ốc trên khuỷu tay chàng .

Lúc này toà cổ miếu tối đen như mực . Hai người chỉ nghe tiếng gió để đỡ gạt .

Hồ Phỉ để hết tâm thần đề phòng , chàng nghĩ bụng :

- Nguyên một Viên cô nương ta đã không thắng nổi , huống chi còn thêm bọn Phụng Thiên Nam sắp trợ lực cho cô .

Chàng đoán Viên Tử Y cùng Phụng Thiên Nam là một phe đảng và bữa nay chàng đã lọt vào cạm bẫy của họ .

Hai người trao đổi mấy chiêu nữa , mỗi khi gần vào nhau đều gặp nguy hiểm .

Hồ Phỉ xoay tay chém một đao . Viên Tử Y vội ngửa người về phía sau , cảm thấy đao phong lạnh toát qua mặt , cách da thịt không đâu mấy tấc . Nàng không khỏi giật mình kinh hãi vì phát giác chàng hạ thủ chẳng nề nang gì . Nàng cười nói :

- Hồ đại ca ! Đại ca nổi nóng rồi ư ?

Nàng rung cây nhuyễn tiên nhảy lùi lại phía sau .

Hồ Phỉ không đáp , lắng tai nghe xem cha con Phụng Thiên Nam ẩn chỗ nào để đề phòng bị họ ngấm ngấm tập kích hoặc phóng ám khí .

Viên Tử Y lại cười nói :

- Đại ca không lý gì đến tiểu muội , làm phách quá chừng .

Đột nhiên nàng tung cây roi móc lấy gót chân chàng .

Nàng ra đòn không một tiếng động . Hồ Phỉ chưa kịp đề phòng , chàng muốn nhảy lên né tránh cũng không được nữa . Chàng vội quét đao xuống đất để gạt cây nhuyễn . Không ngờ cây nhuyễn tiên quán lại rời hất qua một bên đẩy văng trảo lực của Hồ Phỉ , nhẹ nhàng đoạt lấy đơn đao của chàng .

Chiêu số đoạt đao này rất xảo diệu . Hồ Phỉ la thầm :

- Nguy rồi ! Ta bị đoạt mất binh khí , bữa nay không khéo phải bỏ mạng trong tòa cổ miếu này .

Trong lúc nguy cấp , chàng tung mình nhảy xô về phía trước đưa tay ra nắm lấy cổ họng nàng .

Chiêu Ưng Trảo Câu Thủ này thật là tàn độc . Hồ Phỉ tuy theo quyền phổ rèn luyện rất tinh thực nhưng bình sinh chưa dùng qua .

Viên Tử Y cảm thấy một luồng nhiệt khí xô đến , bàn tay địch nhân đưa vào cổ họng nàng mà lúc này nhuyễn tiên ở ngoài không rút về kịp để đón đỡ , nàng đánh buông tay , ngã người về phía sau . Mấy tiếng " choang choảng " vang lên . Cả đơn đao lẫn nhuyễn tiên đồng thời rớt xuống đất .

Hồ Phỉ ra chiêu trảo đắc thủ liền thi triển chiêu thứ hai là Tiến Bộ Liên Hoàn tấn công ráo riết .

Viên Tử Y xoay tay đâm vào cánh tay Hồ Phỉ . Trong bóng tối nàng không trông rõ huyết đạo đối phương , đâm vào chỗ da thịt dày và cứng . Nàng rút tay về la lên một tiếng " úi chao " ra chiêu đau đón .

Hồ Phỉ la thầm :

- Thật đáng hổ thẹn . May cô không nhìn rõ thân hình , không thì phát chỉ này mạnh như vậy mà trúng huyết đạo là hết đường rồi .

Hai người tay không tỷ đấu trong bóng tối đều thủ nhiều mà công ít , vừa đánh vừa chờ cơ hội để đoạt binh khí dưới đất .

Viên Tử Y thấy đối phương càng đánh càng khùng khiếp , không phải là cuộc tỷ võ để so tài cao thấp . Nàng càng nghĩ càng kinh hãi .

Từ ngày nàng rời khỏi Hồi Cương đã chạm trán rất nhiều cao thủ nhưng chưa từng gặp cuộc ác đấu nào như đêm nay .

Đột nhiên nàng biến đổi thân pháp chạy quanh bốn phía không cho Hồ Phỉ đến gần .

Hồ Phi thấy đối phương không áp bức , chàng cũng chẳng truy kích chỉ giữ kín môn hộ , lắng nghe chỗ cha con Phụng Thiên Nam ẩn nấp , hễ chàng phát giác là phóng chưởng đánh chết chúng liền . Nhưng Viên Tử Y chạy rất lẹ , xiêm áo nàng phát ra tiếng gì , chưởng lực cũng nổi lên veo veo khiến chàng không tài nào nghe thấy hơi thở của cha con Phụng Thiên Nam .

Chàng liền nghĩ ra một kế cũng chạy quanh trong địa điện từ đông qua tây , từ nam qua bắc theo phương vị Tứ Đại Tượng và nhắm mắt phóng chưởng cốt để đụng vào cha con Phụng Thiên Nam thì chúng chẳng chết cũng bị trọng thương . Hay chúng né tránh là phát giác ra chỗ chúng ẩn thân .

Hai người lúc trước chiến đấu gần nhau bây giờ đột nhiên đâm bừa đánh ầu . Hễ ai mon men tới chỗ binh khí rớt xuống là lập tức đối phương xông lại cản trở . Hai bên trao đổi mấy chiêu rồi lại ra xa .

Hồ Phi di chuyển trong địa điện hết một vòng mà chẳng phát giác ra hành tung của Phụng Thiên Nam đâu cả . Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ bọn chúng chuồn vào hậu điện ?

Rồi chàng lại nghĩ :

- Không có lý nào được . Hiện giờ họ mạnh mà ta yếu . Nếu chúng xông cả lại là đưa ta vào đất chết được ngay . Nhất định họ ngấm ngầm bố trí cạm bẫy dụ ta vào tròng . Bậc đại trượng phu phải biết tùy cơ hành động . Bữa nay ta cần tìm đường thoát thân trước rồi ngày sau sẽ lo mưa trả oán .

Chàng liền từ từ tiến về phía cửa định để chờ cơ hội nhảy vọt ra .

Bỗng nghe tiếng phanh phạch vang lên rồi một cơn gió lạnh quạt vào mặt . Trong bóng tối chàng nhìn thấp thoáng thấy bóng người cao lớn nhảy xô tới . Chàng cả mừng hô lớn :

- Giỏi lắm !

Chàng vung song chưởng đánh ra đến " sầm " một tiếng trúng vào trước ngực người kia . Chàng đã vùn đến mười thành công lực vào hai tay . Đáng lý Phụng Thiên Nam phải xương gãy gân bong ngay đương trường mới phải .

Nhưng bàn tay chàng đụng phải người kia liền biết mình mắc bẫy vì đó là một vật vừa cứng vừa lạnh . Chưởng phóng ra rồi thu về không kịp . Bụi đất bay tứ tung rớt xuống ào ào . Nguyên chàng đã đánh vào pho thân tượng trong miếu .

Lại nghe mấy tiếng âm âm . Thân tượng đập vào tường vách , gãy thành hai đoạn .

Viên Tử Y cười nói :

- Chường lực nặng quá !

Thanh âm này phát ra từ ngoài cửa sơn môn . Tiếp theo là những tiếng loảng xoảng . Nguyên đơn đao và nhuyễn tiên đều bị nàng cướp vào tay rồi .

Hồ Phỉ tự hỏi :

- Khí giới cô đã cướp mất . Bây giờ nên tiếp tục đánh nữa hay là tìm kế thoát thân ?

Chàng biết đối phương tuy là một thiếu nữ nhỏ tuổi nhưng võ công cao cường chẳng thể coi thường được . Hai người cùng cầm binh khí tỷ đấu chàng còn chưa địch nổi .

Chàng nghĩ tới đây bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên .

Viên Tử Y la gọi :

- Này này ! Nam Bá Thiên ! Sao lại bỏ đi ngay ! Như vậy há chẳng khiếm khuyến tình bằng hữu ?

Tiếng mưa rào sinh sịch hò la lẫn với tiếng vó ngựa dồn dập .

Viên Tử Y đã lên ngựa đuổi theo .

Hồ Phỉ la thầm :

- Hồng rồi ! Hồng rồi !

Thế là phen này chàng bị thua liểng xiểng . Tuy bọn gia nhân cùng tùy bộc của Phụng Thiên Nam còn ở cả đó nhưng tên tội khôi bỏ đi rồi mà chàng giết bọn này cho hả giận thì chẳng anh hùng chút nào . Chàng móc đá lửa trong bọc bật lên châm vào đồng củi vừa mới tắt . Chàng ngó lại trong điện thì thấy thân tượng Tương Phi đầu gãy tay đứt thành mấy mảnh , gạo trắng và cành cây cùng rơm cỏ tung tóe khắp mặt đất .

Ngoài miếu vẫn mưa như trút nước . Hồ Phỉ nhìn dấu vết cuộc ác đấu lại nhớ tới những sự nguy hiểm vừa qua không khỏi kinh tâm động phách . Chàng ngồi trước thân đàn nhìn đồng lửa ngơ ngác xuất thần .

Chàng tự nhủ :

- Giữa Viên Tử Y và Phụng Thiên Nam tất có liên quan . Đó là một điều chắc chắn . Nam Bá Thiên có hậu thuẫn hùng hậu như vậy , lại nhiều người thế lớn ở trấn Phật Sơn thì hẳn dư lực kiếm chế ta mà sao hắn đốt nhà bỏ đi ? Bữa nay bọn họ bố trí mai phục ở trong cổ miếu dĩ nhiên ta bị trúng kế . Nếu họ nhất tề bao vây thì ta phải nguy đến tính mạng ? Sao họ đã chiếm được thượng mà còn rút lui ? Ta coi Phụng Thiên Nam hai lần toan tự sát tuyệt không phải giả trá . Thế thì Viên Tử Y ngấm ngấm tương trợ dường như hẳn không biết trước .

Chàng lại nghĩ tới Viên Tử Y võ công độc đáo trí kế đa đoan .

Mỗi phen cùng nàng tỷ thí đều bị nàng đoạt mất tiên cơ . Vừa rồi chiến đấu trong bóng tối , chàng coi nàng như đại địch . Bây giờ chàng bỗng lộ nụ cười trên môi , trong lòng nảy ra mối nhu tình êm ái .

Bất giác chàng tự hỏi :

- Vừa rồi đấu kiếm , ta đã ra tay chẳng nề nang gì là nghĩa làm sao ?

Chàng khó mà trả lời được câu hỏi này . Dường như chàng đã vận toàn lực để công kích nhưng sự thật không hạ sát thủ .

Rồi chàng lẩm bẫm :

- Lúc nàng xông vào gần , ta có giết nàng bằng chiêu Xuyên Tâm trụ mà sao ta không hạ thủ . Ta phóng chiêu Thương Mã Dao , nàng cúi đầu né tránh , sao ta không sử tiếp chiêu Bá Vương Tá Giáp ? Hồ Phi hỏi Hồ Phi ! Phải chăng người sợ đả thương nàng ?

Đột nhiên chàng động tâm tự nghĩ :

- Nàng đã vung roi đánh xuống đầu vai ta , đột nhiên thu về phải chăng nàng có ý tương thượng ? Lại còn lúc nàng phóng chỉ đâm tới thì sao ?

Hồ Phi ôn lại những chiêu số vừa rồi nghiên cứu tỷ mỉ , trong lòng cảm thấy ngon ngọt , tự nhủ :

- Nhất định nàng không muốn sát hại ta . Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ...

Chàng nghĩ tới đây không dám nghĩ nữa , bỗng cảm thấy bụng đói liên bụng cái chảo gang mà lúc này chàng đá lộn đi , coi lại thấy trong chảo hãy còn ít gạo trắng . Chàng liền đãi sạch bụi đất rồi đổ nước vào nấu chín .

Chẳng bao lâu , mùi cơm thơm ngát trong chảo bốc ra .

Hồ Phi thở phào nghĩ bụng :

- Nếu lúc này ta cùng nàng ngồi sòng vai nấu cơm ăn với nhau há chẳng sung sướng ư ? Không dè thằng cha Phụng Thiên Nam ở đâu lần đến .

Nhưng chàng lại tự nhủ :

- Chạm trán kẻ thù là một điều hay , ta không nên nghĩ với nghĩ vẩn đê lạc vào đường rẽ .

Lòng chàng ngâm ngấm hồi hộp , chàng nghĩ tới nét mặt mỉm cười của Viên Tử Y mà băng khuâng trong dạ . Mùi cơm cháy khét lẹt dần dần tiết ra mà chàng cũng không hay .

Giữa lúc ấy ngoài cửa miếu có tiếng bước chân vang lên rồi cửa miếu kẹt mở . Hồ Phi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhảy bổ lên , tự hỏi :

- Phải chăng nàng đã quay trở lại ?

Dưới ánh hỏa quang chàng ngó thấy hai người tiến vào . Một lão già

lối năm mươi tuổi nước da vàng ửng , người ốm nhất . Chính là Lưu Hạc Chân mà chàng đã gặp ở Phong Diệp Trang thành hành dương . Còn người nữa là một thiếu phụ lối ngoài hai chục tuổi .

Lưu Hạc Chân một cánh tay băng bó bằng vải xanh treo lên cổ . Hiên nhiên lão bị thương . Thiếu phụ cũng đi tập tễnh , chân mụ bị thương khá nặng . Cả hai người đều ướt hết , bộ dạng rất thảm bại .

Hồ Phỉ toan đứng dậy cất tiếng thì Lưu Hạc Chân đưa mắt lạnh lùng nhìn chàng rồi bảo thiếu phụ :

- Qua bên kia coi .

Thiếu phụ dạ một tiếng , rút đơn đao ở sau lưng ra cầm tay đi vào hậu điện .

Lưu Hạc Chân đứng tựa vào tường thở hổn hển . Đột nhiên , lão ngồi phệt xuống , vẻ mặt dường như đang chú ý lắng nghe tiếng động bên ngoài .

Hồ Phỉ thấy lão chưa nhận ra mình , chàng nghĩ bụng :

- Hôm ấy xảy cuộc tử võ ở Phong Diệp Trang , mọi người đều nhận được lão và Viên cô nương . Ta lẫn vào đám đông như một thằng nhỏ què mùa , dĩ nhiên là không chú ý nên không nhớ mặt .

Chàng mở vung ra , mũi người thấy mùi khét lẹt . Nửa chảo cơm cháy cả rồi . Chàng tủm tủm cười , bốc từng nắm một đút vào miệng nuốt .

Lưu Hạc Chân thấy chàng ăn uống thô lỗ như vậy liền không để ý tới chàng nữa .

Sau một lúc , thiếu phụ từ hậu điện trở ra . Tây cầm một thanh củi đang cháy nhìn Lưu Hạc Chân nói :

- Không có gì cả .

Lưu Hạc Chân thở phào một cái , tấm lòng giới bị cởi mở được một chút . Lão nhắm mắt ngồi tựa thân đàn điều dưỡng . áo lão chảy nước xuống đất thành vũng . Trong nước có lẫn máu tươi .

Thiếu phụ cũng cực kỳ mỏi mệt , mụ ngồi bên lão không nhúc nhích . Coi điệu bộ hai người tựa hồ là đôi vợ chồng , có điều chồng già vợ trẻ chẳng xứng đôi chút nào .

Hồ Phỉ tự hỏi :

- Bản lãnh của Lưu Hạc Chân võ lâm ít người địch nổi mà sao lão bị thảm bại đến thế ? Thế mới biết ngoài vòm trời này còn vòm trời khác , ngoài cõi người này còn cõi người khác , mình không thể coi thương được .

Giữa lúc ấy văng vẳng có tiếng vó ngựa vọng lại . Lưu Hạc Chân đứng phắt dậy , rút binh khí ở sau lưng ra , binh khí là một cây đoản thương . Lão

nói :

- Trọng Bình ! Nàng chạy đi . Ta ở lại đây để liều mạng với hắn .

Lão nói rồi lấy trong bọc ra một cái vó dài chừng hơn thước trao tay cho mục và dặn :

- Nàng đưa cho y .

Thiếu phụ kia họ Vương chính là vợ kế của lão . Vành mắt đỏ hoe , mục đáp :

- Không ! Nếu phải chết thì cùng chết với nhau .

Lưu Hạc Chân tức mình nói :

- Chúng ta bốn ba muôn dặm mang thương chiến đấu là vì cái gì ? Việc này mà chẳng làm xong thì ta chết cũng không nhắm mắt , nàng mau ra cửa sau trốn đi để ta tìm hãm địch nhân .

Vương Trọng Bình vẫn quyến luyến không chịu bỏ đi . Mục cười đáp :

- Lão gia ơi ! Chúng ta đã nên một trường phu thê . Tiệp thiếp không được phục thị lão gia thì ... thì ...

Lưu Hạc Chân giậm chân ngắt lời :

- Nàng làm xong việc lớn này cho ta là hay hơn hết .

Lão vẫy tay giục :

- Chạy lẹ đi ! Chạy lẹ đi !

Hồ Phỉ hấy vợ chồng lão tình nghĩa thâm trọng không nỡ rời tay , nghĩ thầm :

- Lưu Hạc Chân là người chính phái . Không hiểu ai làm khó dễ với lão ? Ta đã gặp đây chẳng thể bỏ qua được .

Giữa lúc ấy tiếng vó ngựa dừng lại ngoài cửa miếu . Hồ Phỉ nghe thanh âm nhận ra ba người kỵ mã thì hai người dừng lại ở cửa trước , còn một người quanh lại cửa sau .

Lưu Hạc Chân ra chiều tức giận nói :

- Họ chặn cửa sau , không đi được nữa rồi .

Vương Trọng Bình đảo mắt nhìn quanh nâng đỡ trượng phu đưa lên thân đàn ả vào trong khám thờ . Mục lại nhìn Hồ Phỉ giơ tay ra hiệu tỏ vẻ khẩn cầu chàng chớ có tiết lộ .

Bức màn vàng trước khám thờ buông xuống vừa xong thì hai người tiến vào trong cửa miếu .

Hồ Phỉ vẫn ngồi dưới đất , bốc cơm nắm lại mà ăn .

Dưới ánh hỏa quang , chàng liếc mắt nhìn hai người bỗng giật mình kinh hãi , mặc dù chàng đã gặp quái nhân rất nhiều . Hai người này mặc áo

vải dầu , cặp lông mày đi chệnh chéch xuống , cặp mắt hình tam giác một lớn một nhỏ , mũi to và héch lên . Tướng mạo cực kỳ xấu xa . Hai người ngó Hồ Phỉ nhưng không nói gì . Chúng đi vào hậu điện chẳng mấy chốc lại trở ra . Đột nhiên người métả hú lên một tiếng quái đở . Ngoài sân khê có tiếng động . Một người từ nóc nhà nhảy xuống .

Nguyên lúc hai người xục tìm trước sau thì người đứng chặn cổng hậu nhảy lên nóc nhà .

Hồ Phỉ lẩm bầm :

- Người này khinh công trác tuyệt !

Lại thấy bóng người thấp thoáng . Người đó vọt vào trong điện . Tướng mạo hẳn cũng chẳng khác hai người kia mấy , vừa trông đã biết là huyenh đệ đồng bào , có điều hẳn nhỏ tuổi hơn một chút .

Ba người bỏ áo mưa ra . Hồ Phỉ lại một phen kinh hãi vì ba người này đều hiếu phục xô gạt , lưng thắt giầy cỏ , tựa hồ cha mẹ mới mất .

Trên đại điện soi sáng bằng một thanh củi . Trời mưa rả rích . gió lạnh phập phù thổi ngọn lửa tắt đi lúc mờ lúc sáng khiến cho ba bóng người in vào tường vách chột lớn chột nhỏ , khi tỏ khi mờ chẳng khác chi loài quỷ mỹ .

Bỗng nghe người đến sau cùng hỏi :

- Đại ca ! Đôi nam nữ đó đều bị thương rồi lại không cưới ngựa , theo lẽ ra chúng chưa thể đi xa hơn mà gần đây lại không có nhà cửa thì còn ẩn vào đâu được ?

Người lớn tuổi nhất đáp :

- Chắc chúng ẩn vào trong bụi cỏ hay sơn động nào đó . Chúng ta đừng ngại khó nhọc hãy ra ngoài xục tìm . Bọn chúng tuy bị thương nhưng không nặng lắm . Ta nên thận trọng .

Người kia xoay mình toan đi , đột nhiên dừng bước hỏi Hồ Phỉ :

- Nay tiểu tử ! Người có thấy một lão già và một người đàn bà trẻ tuổi không ?

Hồ Phỉ miệng vẫn nhai cơm , ngo ngác lác đầu .

Người anh lớn đảo mắt nhìn quanh thấy dưới đất đồ vật tung tóe , hòm siêng bừa bãi , một pho thần tượng bể thành nhiều mảnh bỏ dưới chân tường liền sinh lòng nghi hoặc . Hắn nhìn kỹ thấy dưới đất có vết chân còn dính bùn nước .

Vợ chồng Lưu Hạc Chân tiến vào miếu lúc mưa rào , dĩ nhiên bàn chân đem theo vừa bùn vừa nước .

Hồ Phỉ liếc mắt ngó trên thân đàn cũng rõ vết chân , vội nói :

- Lúc này mấy người đánh nhau ở đâu , có trai có gái , có già có trẻ , đánh cả Trương Phi nương té xuống đất . Một bọn chạy trốn một bọn đuổi theo và người nào cũng cưỡi ngựa .

Tên em út chạy ra hành lang , quả thấy rất nhiều vết chân ngựa . Hấn tin lời Hồ Phỉ là sự thực . Hấn liền hỏi Hồ Phỉ :

- Bọn họ đi về ngả nào ?

Hồ Phỉ đáp :

- Đường như họ chạy về mặt bắc . Tiểu nhân ẩn dưới gầm bàn , không dám dòm lên .

Tên tam đệ gật đầu nói :

- Phải rồi !

Gã lấy ra một đỉnh bạc chừng bốn lạng liệng xuống trước mặt Hồ Phỉ nói :

- Cho người đó .

Hồ Phỉ cả mừng , tạ ơn không ngớt miệng .

Chàng lượm đỉnh bạc lên vuốt ve hoài , nét mặt lộ vẻ hoan hỷ khôn xiết nhưng trong bụng nghĩ thầm :

- Ba tên ác quỷ này có vẻ đều là những nhân vật võ công cao cường . Nếu chúng đuổi kịp bọn Phụng Thiên Nam , đánh loạn một hồi thì thật là hay .

Tên nhị ca nói :

- Lão đại ! Lão tam ! Chúng ta đi thôi .

Ba người khoác áo mưa ra cửa miếu , Hồ Phỉ còn phảng phất nghe tiếng người nói :

- Đồ vật đó không phải tầm thường . Bất luận trường hợp nào cũng không thể để hấn tranh tiên .

-----oOo-----